ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 280/87 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. *Ιστορικό της υποθέσεως*

Ο André Hecq απασχολείται στις τεχνικές υπηρεσίες της Επιτροπής από το 1967. Στην αρχή υπήρξε τοπικός υπάλληλος, μονιμοποιήθηκε το 1975 στο βαθμό Β 5 σε θέση αναπληρωτή τεχνικού βοηθού. Από 1ης Αυγούστου 1982, τοποθετήθηκε στην ειδική υπηρεσία « Διαχείριση ακινήτων και εξοπλισμός »· από το Φεβρουάριο του 1984, κατέχει τη θέση του τεχνικού βοηθού με το βαθμό ΒΤ 3. Μετά από κάποιο επεισόδιο, κατά το τέλος του 1984, οι σχέσεις του Hecq με τους συναδέλφους και τον ιεραρχικό προϊστάμενό του, Brusset, κλονίστηκαν. Η κατάσταση έδωσε αφορμή στην ανταλλαγή σημειωμάτων σε αρκετά προσωπικό λόγο.

Ο Pratley, διευθυντής της γενικής διευθύνσεως, αφού έλαβε δύο σημειώματα από τον Brusset για την κατάσταση στον εν λόγω τομέα, γνωστοποίησε στον de Hoe, προϊστάμενο της υπηρεσίας « Διαχείριση ακινήτων και εξοπλισμός » ότι πρέπει να δώσει αμέσως τέλος στην ανταλλαγή σημειωμάτων. Ο Pratley πρότεινε να απομακρυνθεί ο Hecq από τον τομέα « ακίνητα » και να ανατεθεί η ευθύνη του τομέα « θέρμανση-υδραυλικά » ορισμένων νέων κτιρίων της Επιτροπής. Ο de Hoe ακολούθησε την πρόταση αυτή με απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1986, με την οποία καθόρισε και τα νέα καθήκοντα του Hecq. Ο Pratley, αφού άκουσε τους de Hoe και Hecq, προσδιόρισε με σημείωμα της 5ης Μαρτίου 1986, ποια κτίρια ανατίθενται στην ευθύνη του Hecq. Στις 11 Μαρτίου 1986, ο Hecq έστειλε στον Pratley σημείωμα, με το οποίο του ζητούσε να θέσει στη διάθεσή του μία ομάδα τεχνικών, επειδή του ήταν αδύνατο να εκτελέσει μόνος ευσυνείδητη και άψογη εργασία. Στις 24 Μαρτίου 1986, ο Pratley αποφάσισε να αφαιρέσει ορισμένα κτίρια από την αρμοδιότητα του Hecq προκειμένου να διευκολύνει το έργο του. Στις 2 Απριλίου 1986, ο Hecq κατέθεσε διοικητική ένσταση κατά των αποφάσεων της 3ης Ιανουαρίου, της 23ης Ιανουαρίου και της 5ης Μαρτίου 1986, ένσταση που απορρίφθηκε από την Επιτροπή στις 30 Οκτωβρίου 1986. Στις 26 Ιανουαρίου, ο Hecq άσκησε προσφυγή ζητώντας, αφενός, την ακύρωση των προαναφερθεισών αποφάσεων και, αφετέρου, την αποκατάστασή του σε όλα τα εκ του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δικαιώματα που είχε πριν από την 1η Φεβρουαρίου 1986. Η υπόθεση αυτή πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου με τον αριθμό 19/87. Με απόφαση της 23ης Μαρτίου 1988, το Δικαστήριο, τέταρτο τμήμα, απέρριψε την προσφυγή.

Μερικές ημέρες μετά την κατάθεση της προσφυγής στην υπόθεση 19/87, ο Hecq πληροφορήθηκε την ύπαρξη ενός σημειώματος του Brusset με ημερομηνία 27 Ιανουαρίου 1987 προς κάποιον Scocci, σύμφωνα με το οποίο απέσυραν από την αρμοδιότητά του το ένα από τα πέντε κτίρια, με τα οποία ήταν επιφορτισμένος, δηλαδή το κτίριο του Square Frère Orban (εφεξής: « κτίριο Orban »). Στις 18 Φεβρουαρίου 1987, ο Hecq κατέθεσε διοικητική ένσταση κατά της απόφασης αυτής, η οποία, άλλωστε, ουδέποτε του κοινοποιήθηκε. Επειδή η Επιτροπή αντέδρασε με καθυστέρηση στη διοικητική αυτή ένσταση (στις 29

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Σεπτεμβρίου), ο Hecq άσκησε την παρούσα προσφυγή.

2. *Διαδικασία*

Η προσφυγή του Hecq πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Σεπτεμβρίου 1987.

Με απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 1987, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) απέρριψε την αίτηση της Επιτροπής, για συνεκδίκαση της υποθέσεως 19/87 με την παρούσα υπόθεση.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε, ωστόσο, την Επιτροπή να απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Ο Hecq, *προσφεύγων*, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση άγνωστης ημερομηνίας και αγνώστου συντάκτη περί αφαιρέσεως από τον προσφεύγοντα της ευθύνης του τομέα θερμάνσεως και υδραυλικών του κτιρίου της Επιτροπής που κείται στο Square Frère Orban στις Βρυξέλλες·

— να κηρύξει άκυρη τη σιωπηρή απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που επακολούθησε και πρωτοκολλήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 1987, με τον αριθμό 2331·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την αντίδικο σε όλα τα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή, *καθής*, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να αποφασίσει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Ο *προσφεύγων* ισχυρίζεται καταρχάς ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 4, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Η απόφαση αυτή αποτελεί, πράγματι, μέρος του συνόλου των προγενεστέρων «παρανόμων πράξεων» που προσβλήθηκαν στην υπόθεση 19/87, για παράβαση της αντιστοιχίας μεταξύ των θέσεων-τύπων του βαθμού του προσφεύγοντος.

Διατείνεται ακολούθως ότι υπάρχει παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Η απόφαση δεν βασίζεται καθόλου στο συμφέρον της υπηρεσίας που είναι το μόνο κριτήριο που εφαρμόζεται σύμφωνα με τη διάταξη αυτή. Είναι εξάλλου αδύνατον να διαπιστωθεί ποιο είναι το πραγματικό αντικείμενο της απόφασης, δεδομένου ότι ως σιωπηρή απόφαση, δεν περιέχει αιτιολογία· κάθε διοικητική πράξη, όμως, που είναι βλαπτική για έναν υπάλληλο πρέπει να αιτιολογείται δυνάμει του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει, τέλος, ότι η απόφαση βλάπτει σοβαρά το συμφέρον του, επειδή μειώνει τις ευθύνες που αντιστοιχούν στο βαθμό του. Παραβιάζει τη γενική αρχή της

χρηστής διοικήσεως και το καθήκον της διοικήσεως να μεριμνά για τους υπαλλήλους της καθόσον η απόφαση ελήφθη χωρίς να επιτραπεί στον προσφεύγοντα να καταστήσει προηγουμένως γνωστή την άποψή του και χωρίς να λάβει υπόψη του συμφέρον του.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί καταρχάς ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση 19/87, οι πράξεις, στις οποίες περιλαμβάνεται κατά τον προσφεύγοντα και η επίδικη απόφαση, δεν είναι παράνομες.

Ισχυρίζεται ακολούθως ότι η απόφαση είναι γνήσια διαχειριστική πράξη που δεν είναι βλαπτική για τον προσφεύγοντα και η οποία δεν μετέβαλε την τοποθέτησή του. Ο προσφεύγων εξακολουθεί να είναι υπεύθυνος για την καλή λειτουργία των άλλων κτιρίων, η διαχείριση των οποίων είχε ανατεθεί στη διοικητική μονάδα, στην οποία τότε ανήκε. Η Επιτροπή εξηγεί ότι ορισμένες ενέργειες του προσφεύγοντος διατάραξαν το κλίμα εργασίας στο κτίριο Orban. Κατά συνέπεια, η αφαίρεση της ευθύνης του κτιρίου αυτού από τον προσφεύγοντα υπαγορευόταν από το συμφέρον της υπηρεσίας. Επειδή η απόφαση δεν βλάπτει τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, δεν χρειαζόταν να αιτιολογηθεί.

Η Επιτροπή ισχυρίστηκε αρχικά ότι η προσφυγή είναι κακόβουλη και καταχρηστική. Μετά την απόφαση όμως στην υπόθεση 19/87, με την οποία το Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της Επιτροπής για εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας, η Επιτροπή επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου όσον αφορά το κακόβουλο και καταχρηστικό της παρούσας προσφυγής.

T. Koopmans
εισηγητής δικαστής